

Εναν σημαντικό καλλιτέχνη της διασποράς, φιλοξενεί αυτές τις μέρες η Δημοτική Πινακοθήκη Καρδίτσας. Πρόκειται για την αναδρομική παρουσίαση έργων του Πωλ Σουλικιά, ενός καλλιτέχνη που ανδρώθηκε εικαστικά στη μεταπολεμική Ελλάδα και υπηρέτησε με ήθος και σεμνότητα τη ζωγραφική στο μακρινό Καναδά, όπου έμεινε για τέσσερις περίπου δεκαετίες. Η ζωγραφική του «ακουμπά» στη γη και απεικονίζει θεματογραφικά την απέραντη αίσθηση της φυσικής πραγματικότητας. Μάγος του χρώματος και γνώστης της σύνθεσης και του σχεδίου, φιλοτέχνησε με τρόπο μοναδικό, τοπία, νεκρές φύσεις και προσωπογραφίες. Έργα, που τα διακρίνει η λιτότητα, η αφαίρεση του περιττού, αλλά και ο λυρισμός και η εκφραστικότητα. Δίνοντας έμφαση στις εικαστικές αξίες του χρώματος, ζωγραφίζει με παλμική γραφή, αναπλάθοντας ποιητικά την ορατή πραγματικότητα.

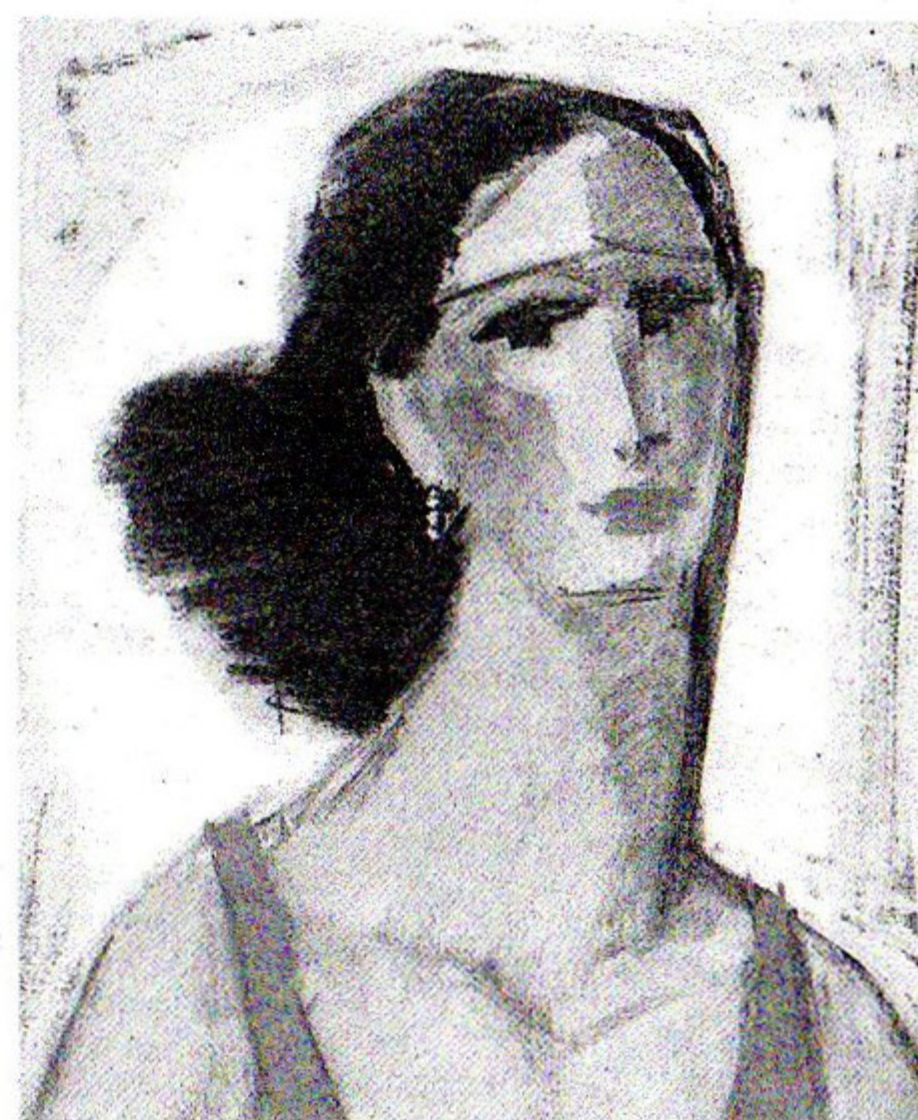
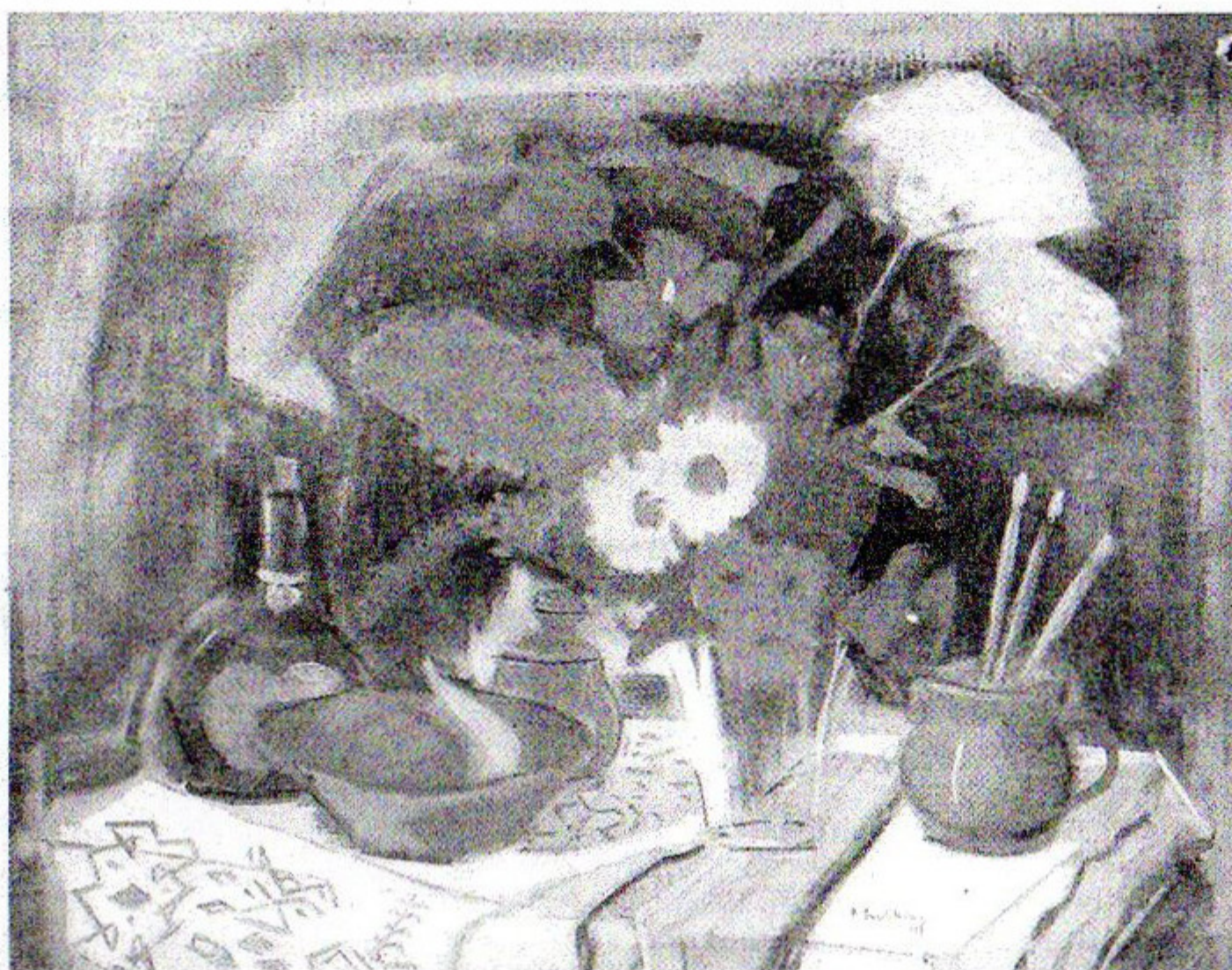
Δημιουργική πορεία

Ο Πωλ (Παλαιολόγος) Σουλικιάς γεννήθηκε το 1926 στην Κομοτηνή και μεγάλωσε στο Βόλο. Η καταγωγή του πατέρα του ήταν από το Φανάρι Καρδίτσας και της μητέρας του από την Ανατολική Θράκη, από όπου ήρθε πρόσφυγας το 1922. Το ενδιαφέρον του για τη ζωγραφική ξεκινά από την παιδική του ηλικία και συνεχίζεται αμείωτο και στα επόμενα χρόνια.

Ο πόλεμος, η Κατοχή, οι περιορισμένες οικονομικές του δυνατότητες, ο πρόωρος θάνατος του πατέρα του κατά την περίοδο της Κατοχής... σημάδεψαν το νεαρό καλλιτέχνη. Μετά τον πόλεμο, ο Πωλ Σουλικιάς κάνει διάφορες περιστασιακές δουλιές, προκειμένου να εξασφαλίσει τα προς το ζην, αλλά και τα σύνεργα της ζωγραφικής. Ζωγραφίζει με πείσμα και προσπάθει, άλλοτε μόνος του κι άλλοτε αξιοποιώντας τις γνώσεις πιο έμπειρων ζωγράφων, να προσεγγίσει τα μυστικά της ζωγραφικής. Σύντομα αποκτά οξυμένη οπτική κι ευρύτερη αντιληπτική ικανότητα, η οποία υποβοηθείται σημαντικά από το ενδιαφέρον και την ενασχόλησή του με τα μαθηματικά και τη φυσική.

Μετά τη στρατιωτική του θητεία, ο Π. Σουλικιάς πηγαίνει στην Αθήνα, όπου παρακολουθεί μαθήματα ζωγραφικής κι έτσι συμπληρώνει τις τεχνικές γνώσεις του κι εξασκεί τις τεχνικές ικανότητές του στη ζωγραφική. Ταυτόχρονα, μελετά ανατομία, φυσική και γεωμετρία, αλλά και λογοτεχνία, ιστορία της τέχνης, της αρχιτεκτονικής και της μουσικής - ενδιαφέροντα,

Λυρισμός και εκφραστικότητα

Νίκος Αλεξίου: «Είναι χαρισματικός τοπιογράφος, μα δεν υποδουλώνεται στα εικονιζόμενα. Γιατί έχει την ικανότητα να διανοίγει μ' αυτά κείνο το μυστικό διάλογο, που αφυπνίζει πανάρχαιες κατάβολές, που δένουν τον άνθρωπο με τη γη, τα βουνά, τους ουρανούς... Συχνά χρησιμοποιεί το δέντρο, που το μεταπλάθει σε φωτεινές

πιβίωσης, ο οποίος γλυκαίνει τα ταλαιπωρημένα από τη φτώχεια πρόσωπά τους».

Χρωματική αρμονία

Στη μακρόχρονη εικαστική του πορεία, ο Π. Σουλικιάς έχει δουλέψει με όλα τα υλικά, με μια προτίμηση στα υδατοχρώματα και κυρίως στο λάδι, τα οποία διαπραγματεύεται με έναν πολύ ιδιαίτερο τρόπο. Δημιουργεί, χρησιμοποιώντας ένα λεπτό στρώμα χρώματος και στοχεύοντας περισσότερο στη συνολική εντύπωση του θεματός του παρά στις μεμονωμένες λεπτομέρειες, κρατώντας μόνο στοιχεία με ουσιώδη ρόλο στη δομή των συνθέσεών του. Με απλότητα και οικονομία ισορροπεί σε συναρπαστικές χρωματικές αρμονίες και καθώς αναζητεί επίμονα να εντοπίσει και να αναδείξει τον εσώτερο χαρακτήρα των θεμάτων του, κάποτε τροποποιεί και αναπλάθει τα στοιχεία της ορατής πραγματικότητας και κατορθώνει έτσι να ακροβατεί διαρκώς στην οριογραμμή μεταξύ ονειρικών και πραγματικών καταστάσεων.

«Ο Π. Σουλικιάς», υπογραμμίζει η Μ. Κουμπρέλου, «είναι ο καλλιτέχνης, ο οποίος μέσα από μια σταθερή απόφαση που αποτελεί άποψη ζωής και δημιουργίας και όχι «άγνοιας», καταφέρνει στην αυγή του 21ου αιώνα να μιλάει στο «καθαρό» συναίσθημά μας και να μας επιτρέπει να γινόμαστε κοινωνοί μιας σοφίας μοναδικής και αξεπέραστης, της επικοινωνίας με τη φύση. Μας μαθαίνει να αφουγκραζόμαστε και να βλέπουμε, με την καθαρότητα του παιδικού ματιού, τη φυσική ομορφιά που υπάρχει γύρω μας και τη σοφία που την περιβάλλει. Δάσκαλος ήθους και τιμιότητας, σε μια εποχή που το παζάρι δεν αφορά τις «αξίες» του ανθρώπου, αλλά του Χρηματιστηρίου, ο Π. Σουλικιάς έρχεται να μας τις υπενθυμίσει, με έναν τρόπο λιτό, αυστηρό, με ήθος και σεμνότητα...».

Σημειώνουμε ότι η έκθεση εντάσσεται στο πλαίσιο της πρωτοβουλίας της Δημοτικής Πινακοθήκης Καρδίτσας, για την παρουσίαση σημαντικών εικαστικών μορφών, που ζουν και δουλεύουν στον ευρύτερο θεσσαλικό χώρο. Θα διαρκέσει έως τις 14 Ιουλίου.

ΗΛ. ΜΟΡΤΟΓΛΟΥ

που θα τον απασχολούν και θα τον προκαλούν σε όλη του τη ζωή.

Το 1956 επισκέπτεται για ένα χρόνο το Παρίσι, όπου μελετά συστηματικά και επίμονα τους μεγάλους δασκάλους του Λούβρου. Το 1959, ωθούμενος από μια ζωτική ορμή να δει και να γνωρίσει άλλους τόπους και κυρίως να εξοικειωθεί με το εικαστικό σκηνικό και την εικαστική παραγωγή τους, εγκαθίσταται στον Καναδά, όπου τελικά ζει τα περισσότερα χρόνια του. Εξι χρόνια αργότερα, κερδίζει στον Καναδά το πρώτο βραβείο και επαινετικές κριτικές για τη συμμετοχή του στην έκθεση «Νέοι - Καναδοί ζωγράφοι» που διοργανώνεται από το Δήμο του Μόντρεαλ. Η βράβευση αυτή αποτελεί το «διαβατήριό» του για την αποκλειστική ενασχόλησή του με

τη ζωγραφική, την προώθηση της τέχνης του και τη σταδιακή αναγνώρισή του από ομότεχνούς του, κριτικούς τέχνης και βεβαίως το κοινό.

Τοπία, προσωπογραφίες νεκρές φύσεις

Ο Πωλ Σουλικιάς ασχολείται κατ'εξοχήν με την απεικόνιση του τοπίου, ταυτόχρονα, όμως, φιλοτεχνεί και προσωπογραφίες, νεκρές φύσεις, αλλά και σκηνές κι απόψεις της κοινωνικής ζωής των ανθρώπων στις πόλεις και την ύπαιθρο. Μένει πιστός στην παραστατική ζωγραφική, την οποία υπηρετεί με το προσωπικό ύφος γραφής, την ευαισθησία και την ενεργητικότητά του.

Όπως έγραφε στο «Ρ» ο

εστίες, άλλοτε σαν φλογωμένες επικλήσεις, διάφανες άχνες που καλούν σε ανάταση. Η ιδιαιτερότητα του Σουλικιά είναι πως κατορθώνει να συλλάβει τη χρυσή τομή ανάμεσα στο πραγματικό και το ονειρικό. Όταν απεικονίζει τον άνθρωπο, τότε γίνεται άλλος ζωγράφος. Ένας βαρύς, ανθρώπινος προβληματισμός διαχέεται με κλειστές, σφιγμένες φινιούρες, με διάχυτη ανησυχία και με την κρυάδα της μοναξιάς».

«Οι νεκρές φύσεις του με χρώματα λαμπερά, φωτεινά, με δομή και σύνθεση στέρεη, με αυστηρή, κλειστή αρχιτεκτονική φόρμα και ένα παιχνίδισμα από εναλλασσόμενες φωτοσκιάσεις», σημειώνει στον κατάλογο η Μάγδα Κουμπρέλου, «αποτελούν έργα διαχρονικά. Στις προσωπογραφίες του, τα πρόσωπα, κυρίως γυναικεία, αποπνέουν την ίδια σταθερότητα και γαλήνη των τοπίων του, δουλεμένα με αφηρημένες κηλίδες χρώματος, αποδίδουν τα χαρακτηριστικά του απεικονιζόμενου προσώπου, χωρίς φλυαρία και περιττές παρατηρήσεις...».

«Η σειρά από το Μεξικό, που έγινε σ' ένα ταξίδι του εκεί, αποδεικνύει ότι εξίσου μοναδικά με το τοπίο ο Π. Σουλικιάς αποδίδει τις ανθρώπινες δραστηριότητες. Τα παζάρια, πολύ οικεία εικόνες της ελληνικής πραγματικότητας, αποδίδονται με ένα ρεαλισμό, που αποπνέει τη ζεστασιά, τη γλυκύτητα, αλλά και το μόχθο των απλών ανθρώπων της καθημερινότητας στις ασχολίες τους. Οι μορφές αυτών των ανθρώπων κουβαλούν, μαζί με την απλοϊκότητα και την καλοσύνη, τον μόχθο της ε-